

Л.М. Михайлюк

Інститут психології імені Г.С.Костюка НАПН України

ПРАЦЯ ЯК ПРЕДМЕТ ХРИСТІЯНСЬКИХ ПОГЛЯДІВ

Все більше представників західної культури визнають той факт, що праця та християнство стали запорукою успіху та позитивних цивілізаційних зрушень. У країнах Заходу вже не стоїть питання про формування працелюбства, потреба в праці стала основною потребою життя. І це заслуга християнства ((насамперед католицизму та протестантизму)

В процесі підготовки фахівців і нам доцільно керуватися головними положеннями християнства про нерівність та працю оскільки ми живемо та діємо у християнському світі. Одразу зазначимо – суттєвих відмінностей у поглядах на працю, її функції, місце в суспільстві серед теологів не існує. Хоча усі рівні перед Богом, християнство виходить із визнання того факту що соціальна нерівність є реалією життя. Бажати досягти рівності у світі означає бажати неможливого. Християнство легітимізує існуючу соціальну нерівність. Заможні повинні прислужувати Церкві, а Церква повинна допомагати бідним. Отже, заможні гідні прислужування, а бідні гідні допомоги. Служіння не означає втрати людської гідності і не свідчить по духовну неповноцінність у особистісному вимірі. Соціальна нерівність потрібна для нормального функціонування людського суспільства. При цьому соціальний стан певної людини зовсім не гарантує особливе ставлення до неї Господа – Христос не був другом робітників чи багатих, він ніколи не питає бідна людина чи заможна. Та християнство завжди виступало за згладжування нерівності – особа повинна змиритися із існуючим соціальним станом та толерантно ставитися до інших людей.

Праця – органічна складова людського життя. Види праці можуть бути різними та вічною істиною є її необхідність та всезагальність. Праця – то є святий обов’язок кожного та моральне унеобходження, Навіть ті, хто має можливість не працювати, повинні трудитися. Християнство застерігає як від неробства, так і від виснажливої безперервної праці. Завдяки праці світ перетворюється і ми встановлюємо у ньому гармонію. Протестантизм наполягає на визнанні праці – головним релігійним обов’язком людини і головною умовою її спасіння. А православ’я звертало увагу на моральний бік процесу праці. Духовність людини дорівнювала її моральності. Православ’я зосередилося на необхідності праці для представників заможних верств населення. Ще одна функція праці – самозабезпечення та досягнення достатку. Протестантизм говорить – Бог не любить бідних, бо вважає, що бідні ті, хто мало працює і не докладає необхідних зусиль для зростання свого матеріального потенціалу.

Праця необхідна для підтримки фізичного та духовного здоров’я кожного, вона відкриває ті таланти та здібності, які людині подарував Бог і допомагає їх вдосконалювати. Праця – надійні ліки від заздрощів, смутку та усіх негативних емоційних станів.

Праця – це і допомога близьким, людина повинна відчувати власну корисність та потрібність іншим членам суспільства. Є два стимули до праці: працювати, щоб забезпечувати себе, і працювати, щоб бути в змозі допомогти тим, хто повинен цю допомогу отримати. Якщо людина не керується такими настановами, вона перетворюється на непотрібну суспільству істоту.